

Sygn. akt III UK 413/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriłło

w sprawie z odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

o wysokość emerytury,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 18 listopada 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. akt III AUa (...)

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J. P. od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 19 czerwca 2018 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O., dotyczącej przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury oraz na podstawie art. 25 ust. 1b pomniejszenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Odwołujący się J. P. zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny; ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, przez zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) oraz poprzedzającego go wyroku Sądu

Okręgowego i decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i ustalenie wnioskodawcy prawa do emerytury bez pomniejszania jej podstawy wymiaru o sumy kwot pobranych wcześniejszych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego, a także o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego: 1/ art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 25 ust. 1b w brzmieniu nadanym ustawą z 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 r., poz. 637), przez niewłaściwą wykładnię i błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że nowelizacja nie naruszała zasad państwa prawa oraz zaufania obywateli do państwa i stanowionego przezeń prawa, podczas gdy nowelizacja ta naruszyła normy chronione konstytucyjnie treścią art. 2 Konstytucji RP, w szczególności w sytuacji wnioskodawcy urodzonego w 1952 r., który nie nabył prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego przed datą wejścia w życie nowelizacji tj. do końca 2012 r.; 2/ art. 2 w związku z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP i w związku z art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez niezastosowanie bezpośrednio powyższych przepisów Konstytucji RP wprost w sytuacji wnioskodawcy, który nie mógł realnie skorzystać z tzw. *vacatio legis* ustawy nowelizującej z powodu nieosiągnięcia praw emerytalnych z powszechnego wieku emerytalnego dla mężczyzn przed datą wejścia w życie tej nowelizacji, a tym samym wpadł w pułapkę zastawioną przez ustawodawcę dla osób ubezpieczonych urodzonych między 1 stycznia 1949 r. a 31 grudnia 1968 r., które skorzystały z możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę na podstawie art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawa. Jako zagadnienie prawne wskazał problem związany „głównie z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego” z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16 (Dz.U. z 2019 r., poz. 539), mocą którego stwierdzono, że

art. 25 ust. 1b ustawy z o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2017 r. w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP. Jakkolwiek z uwagi na zakresowy charakter orzeczenia TK, wynikającego z treści zapytania Sądu Okręgowego VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S., odnosi się ono bezpośrednio do wąskiej kategorii ubezpieczonych adresatów - kobiet urodzonych w 1953 r., uprawnionych z mocy art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do wcześniejszej emerytury, to znaczenie tego wyroku niewątpliwie jest szersze i dotyczy osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. a przed 1 stycznia 1969 r., które mogły nabyć prawo do wcześniejszej emerytury. Do tej kategorii osób zalicza się skarżący, urodzony 3 lutego 1952 r. Za przyjęciem i rozpoznaniem skargi kasacyjnej przemawia głównie aspekt publiczny związany z kontrowersyjnymi unormowaniami zawartymi w nowelizacji ustawy emerytalnej ustawą z dnia 11 maja 2012 r. Kontrowersyjność tych unormowań sprowadza się do dokładnego zbadania, czy treść art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych narusza chronione konstytucyjnie zasady państwa prawa z art. 2 Konstytucji RP także w stosunku do szerszej kategorii osób, niż objętych bezpośrednio wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16.

W ocenie skarżącego, w sprawie zachodzi potrzeba wykładni art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Autor skargi kasacyjnej przyznał, że Sąd Najwyższy do czasu wydania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie P 20/16 ukształtował zasadniczo jednolitą linię orzecznictwa. W uchwale z dnia 19 października 2017 r., III UZP 6/17 (OSNP 2018 nr 3, poz. 34), Sąd Najwyższy wyróżnił trzy grupy osób urodzonych w latach 1949-1968 w kontekście analizowanego art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej. Pierwsza grupa obejmuje osoby, które przeszły na wcześniejszą emeryturę w wieku 55 lat i uzyskały powszechny wiek emerytalny przed końcem 2012 r. oraz do końca 2012 r. złożyły wniosek o ustalenie emerytury z powszechnego wieku. Grupa druga to te osoby, które przeszły na wcześniejszą emeryturę i uzyskały powszechny wiek emerytalny do końca 2012 r., lecz wniosek o ustalenie emerytury z powszechnego

wieku złożyły już po 1 stycznia 2013 r. Grupę trzecią stanowią osoby, które pobierały wcześniejszą emeryturę, ale powszechny wiek emerytalny osiągnęły dopiero po 1 stycznia 2013 r. i po tej dacie złożyły wniosek o ustalenie prawa do emerytury. Osób z pierwszej grupy w ogóle nie dotyczy kwestia stosowania przepisu art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej. Osoby z grupy drugiej miały możliwość złożenia wniosku o ustalenie prawa do emerytury w okresie *vacatio legis* ustawy nowelizującej, lecz tego nie uczyniły. Natomiast osoby z grupy trzeciej korzystające z wcześniejszej emerytury, które nie osiągnęły powszechnego wieku emerytalnego przed końcem 2012 r. i złożyły wniosek o emeryturę po 1 stycznia 2013 r., zostały w istocie pozbawione możliwości skorzystania z *vacatio legis* nowelizacji ustawy emerytalnej. Do takiej kategorii osób zaliczała się ubezpieczona kobieta urodzona w 1953 r., na kanwie której to sprawy został wydany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16. Zdaniem skarżącego, właśnie do tej kategorii osób, ale szerszego kręgu niż kobiety rocznika 1953 r., zachodzi potrzeba dokonania ponownej wykładni i zbadania zgodności treści art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z art. 2 Konstytucji RP. Skarżący stwierdził, że zalicza się do tej kategorii osób, gdyż będąc urodzonym w 1952 r., powszechny wiek emerytalny osiągnął z dniem 3 lutego 2017 r., a więc nie mógł cofnąć skutków przejścia na wcześniejszą emeryturę w 2007 r. i nie mógł uzyskać prawa do emerytury z powszechnego wieku przed końcem 2012 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej

argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencki i prawa pozytywnego. Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, (LEX nr 491538).

Z kolei powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów zobowiązuje skarżącego do określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10).

W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał występowania żadnej z powyższych przesłanek przedsądu, gdyż zarówno sformułowane przez niego

zagadnienia prawne, jaki i podniesiona potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie spełniają wymagań przewidzianych w judykaturze Sądu Najwyższego.

Skarżący uzasadniając przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, podważa zasadność zastosowania w sprawie art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując, że zarówno istotne zagadnienie prawne jak i potrzeba wykładni wskazanego przepisu są niezbędne w kontekście wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16.

Wymaga zatem podkreślenia, że zmiany w systemie emerytalnym wprowadzone ustawą z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 r., poz. 637) były przedmiotem rozważań judykatury. W uchwale z dnia 19 października 2017 r., III UZP 6/17 (OSNP 2018 nr 3, poz. 34), Sąd Najwyższy przyjął, że rozpoznanie wniosku o ustalenie prawa do emerytury wymaga - o ile przepisy prawa nie stanowią inaczej - potwierdzenia tego prawa oraz jego wysokości według stanu prawnego obowiązującego w dniu złożenia wniosku. Oznacza to, że wniosek rozpatrywany jest na podstawie obowiązujących w chwili jego złożenia przepisów dotyczących sposobu wyliczenia emerytury (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2016 r., II UK 78/15, OSNP 2017 nr 11, poz. 151; z dnia 12 września 2017 r., II UK 381/16, LEX nr 2376896; z dnia 7 marca 2018 r., I UK 572/16, LEX nr 2486885 i z dnia 13 czerwca 2018 r., III UK 90/17, LEX nr 2511944). W tych okolicznościach zastosowanie art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach do tych emerytów, którzy osiągnęli powszechny wiek emerytalny i wniosek o emeryturę z tego tytułu złożyli w nowym stanie prawnym, po wejściu w życie niekorzystnego sposobu wyliczania emerytury, nie budzi wątpliwości konstytucyjnych i jest uzasadnione obowiązującą w prawie ubezpieczeń społecznych zasadą realizacji prawa do emerytury według przepisów obowiązujących w dniu złożenia wniosku.

Z kolei w uchwale z dnia 28 listopada 2019 r., III UZP 5/19 (OSNP 2020 nr 6, poz. 57), Sąd Najwyższy zajął się problemem, jaki powstał w zakresie rozstrzygnięć uchwały III UZP 6/17 (OSNP 2018 nr 3, poz. 34) oraz wspomnianego wyroku

Trybunału Konstytucyjnego zapadłego w sprawie P 20/16, który dotyczy wyjaśnienia, czy względem osoby, która nabyła prawo do emerytury (wcześniejszej, w obniżonym wieku) przed wejściem w życie art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, należy zastosować ten przepis, jeżeli wniosek o emeryturę powszechną złożono już po jego wejściu w życie. Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm.) ma zastosowanie do urodzonej w 1952 r. ubezpieczonej, która od 2008 r. pobierała wcześniejszą emeryturę, warunki uprawniające do przyznania emerytury z powszechnego wieku emerytalnego spełniła w 2012 r., a wniosek o przyznanie jej prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego złożyła w 2016 r. W uzasadnieniu powołanej uchwały Sąd Najwyższy odwołał się do stanowiska Trybunału, że ustawodawca, dokonując zmiany zasad ustalania wysokości emerytury powszechnej w stosunku do kobiet urodzonych w 1953 r., naruszył zasadę lojalności państwa względem obywateli. Wprowadzając nowe, mniej korzystne zasady po rozpoczęciu realizacji uprawnień w zakresie wcześniejszej emerytury, naraził te kobiety na nieprzewidziane skutki, które w istocie stanowiły dla nich pułapkę. Gdyby w momencie podejmowania decyzji o przejściu na taką emeryturę wiedziały, jakie będą tego konsekwencje dla ustalania wysokości emerytury powszechnej, być może nie skorzystałyby z tego uprawnienia.

Sąd Najwyższy w powołanej uchwale III UZP 5/19 stwierdził, że do treści nabytego *in abstracto* prawa do emerytury włączyć należy zasady obliczania jego wysokości. Stanowisko to nie przesądza jednak o tym, że w każdym przypadku nie jest możliwa zmiana przepisów na niekorzyść jego adresatów. Sąd Najwyższy określił, że Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał, iż zgodnie z jego orzecznictwem, nie jest wykluczona ingerencja ustawodawcy nawet w nabyte prawa podmiotowe ("ukształtowane prawa podmiotowe"), jeżeli istnieją bardzo istotne konstytucyjne racje, które ją usprawiedliwiają (wyrok pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 grudnia 2012 r., K 9/12, OTK-A 2012 nr 11, poz. 136). Ochrony praw nabytych nie można rozumieć w sposób bezwzględny, odnosząc ją do wszelkich uprawnień uzyskanych przez kogokolwiek i kiedykolwiek – „stworzyłoby to niebezpieczeństwo niemożliwości realizacji przez państwo swoich

zadań, gdy realizacja ta spotkałaby mur w postaci «praw nabytych» (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 kwietnia 2004 r., SK 56/03, OTK-A 2004 nr 4, poz. 29).

Wracając na grunt niniejszej sprawy: przez Sądy obu instancji zostało ustalone, że odwołujący się, urodzony 3 lutego 1952 r., uzyskał prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 3 lutego 2007 r., a w dniu 9 listopada 2017 r. złożył wniosek o emeryturę z powszechnego wieku emerytalnego. W kontekście przedstawionego wyżej orzecznictwa, Sąd Apelacyjny uznał zatem, że skoro wnioskodawca wystąpił o ustalenie emerytury na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych po dodaniu art. 25 ust. 1b tej ustawy, to przy ustalaniu podstawy wymiaru tej „nowej” emerytury oraz jej wysokości należało stosować określoną wyraźnie w tym przepisie zasadę usprawiedliwionego pomniejszenia podstawy wymiaru ustalonej emerytury o sumy wcześniej pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Rozstrzygnięcie to wpisuje się w powyższą linię orzecznictwa Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wskazał, że skorzystanie z przywileju przejścia i pobrania wcześniejszych emerytur na podstawie przepisów szczególnych dotyczących emerytur dla niektórych ubezpieczonych, uzasadnia i proporcjonalnie usprawiedliwia pomniejszenie podstawy wymiaru emerytury ustalonej na podstawie art. 24 ust. 1 i następnych ustawy emerytalnej o sumy poprzednio pobranych wcześniejszych emerytur, przy zastosowaniu mechanizmu ustalania wysokości świadczeń emerytalnych w zależności od proporcjonalnego prognozowanego "średniego trwania życia" osoby uprawnionej, ponieważ osobom uprawnionym do takich samych rodzajowo świadczeń powinna przysługiwać emerytura ustalana według takich samych (równych) zasad obliczania jej wysokości bez względu na datę złożenia wniosku emerytalnego. Każdy mechanizm ustalania wysokości świadczeń emerytalnych ma określone uwarunkowania majątkowe, które gwarantują prawem określoną wysokość ustalanych emerytur w prognozowanych długoterminowych okresach ich pobierania przede wszystkim ze względu na zgromadzony kapitał składkowy, który pomniejszają wcześniej wypłacone kwoty pobranych długoterminowych świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Taki stan

rzeczy usprawiedliwia ustawowe modyfikowanie wysokości emerytur ze względu na wcześniejsze pobranie i spożytkowanie tych samych rodzajowo, choć wcześniejszych świadczeń emerytalnych, które uszczupliły zgromadzony indywidualny kapitał emerytalny oraz Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, z którego emerytury są wypłacane (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2017 r., II UK 381/16, LEX nr 2376896).

W doktrynie również podkreśla się, że brak odliczenia pobranych emerytur uprzywilejowywałby tę kategorię ubezpieczonych, w nieuzasadniony sposób uszczuplając przychody Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz stanowiłby nadużycie solidarności w relacjach między członkami wspólnoty ryzyka, gdyż nałożono by na nią obowiązek sfinansowania wypłaty tej części emerytury w wieku powszechnym, która nie znajduje pokrycia we wcześniej wniesionym (zaewidencjonowanym), lecz wydanym (tj. pomniejszonym o kwoty pobranych emerytur) wkładzie ubezpieczonego stanowiącym zasadniczy element podstawy obliczenia emerytury (patrz: glosa K. Antonowa do uchwały Sądu Najwyższego III UZP 6/17, OSP 2019 nr 1, poz. 5).

W powoływanym przez skarżącego wyroku Trybunału Konstytucyjnego sygn. P 20/16, także przyznano, że wprowadzenie mechanizmu potrącenia odpowiadało w swym zasadniczym wymiarze podstawowym elementom obowiązującego systemu emerytalnego (systemu zdefiniowanej składki). System ten uzależnia wysokość emerytury od długości trwania okresu aktywności zawodowej oraz wysokości składek odprowadzanych na ubezpieczenie emerytalne, zatem posłużeńie się rozwiązaniem, które - w ramach gromadzonego przez daną osobę kapitału - uwzględnia pobrane świadczenia emerytalne przysługujące na podstawie szczególnych rozwiązań, nawiązuje wyraźnie do kapitałowego charakteru nowego systemu emerytalnego. Zakłada bowiem, że przyznanie powszechnego świadczenia emerytalnego, finansowanego ze składek płaconych przez ubezpieczonego, nie może jednocześnie abstrahować od wcześniejszego pobierania świadczeń przez tę samą osobę. Niekonstytucyjność rozstrzygnięć względem rocznika 1953 skonkludowano stwierdzeniem, że kobiety te nie miały możliwości, by zmienić konsekwencje decyzji podjętych w 2008 roku. Fundamentalna różnica między nimi a osobami urodzonymi do końca 1952 r.

polegała zatem na tym, że członkinie tej drugiej grupy miały możliwość zmiany konsekwencji podjętych decyzji (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2019 r., III UZP 5/19, OSNP 2020 nr 6, poz. 57).

W kontekście powołanego orzecznictwa, przedstawione przez skarżącego „zagadnienie prawne” formułowane na gruncie art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i sugerowana potrzeba wykładni tego przepisu nie mogą zostać uznane za występujące i uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wobec niewykazania przez skarżącego istnienia powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.